

Nei, det er Mæklidenhed med Forbryderen. Er det Afgjøelse for Loven og for Staten? Nei, det er en dyb Tvivl om Lovens Retfærdighed, om Statens Berettigelse.

For at undgaae Ulemperne ved den offentlige Henrettelse blev her sidst foreslaaet, at man skulde lade den foregaae inden Lukkede Døre. Men vil det være bedre? Vilde der ikke udbrede sig uhyggelige Rygter om, hvorledes den Domsældte til det Sidste høitidelig havde paataalt sin Ustyld, om hans Kamp med Bøddelen, om en mislykket Execution? Vilde man ikke snart kalde Stebet for Statens hemmelige Slagterhuus og betragte det med Forbittrelse og Mistanke? At man for at undgaae denne sidste skulde kunne paalægge „ansete Mænd“, som det hed, efter Tilfigelse at være tilstede som Vidner ved en Henrettelse, som de maastee efter deres inderste Overbevisning betragte som et ligefremt Mord, anseer jeg for en Umuelighed i en fri Stat. Hvorledes end Henrettelsen foregaaer, Staten opnaaer netop det Mødsatte af, hvad den tilfigter. Skafottet kan staffe Fare, men ikke Fordeel; det kan fordærve, men det forbedrer ikke.

Et andet Hensyn, man bør tage ved denne Sag, er, at vi staae i Begreb med at indføre Nævninger. Jeg skal ikke undersøge, hvorvidt det ligger i Naturen af denne Institution, der tildeels er bygget paa et Skjøn, at den, naar Dødsstraffen bibeholdes, kan forøge Sandshulligheden for, hvad man kalder Justitsmord; heller ikke, hvilken Indskyldelse Dødsstraffen kan have paa Nævningernes Erklæring om Skyldig eller Ikke-Skyldig, men kun fastholde, at man ikke har Lov til at udsætte disse usfrivillige Meddomsmænd for den Mulighed, der altid vil være tilstede, at kunne dømmen en Ustyldig fra Livet. Jeg beklager høit den hæderlige Dommer, der har den Ulykke, støttende sig til en Mængde stussende Udsagn og Omstændigheder og bestyrket ved, at den Anklagede, træt og piint af Fængsel og idelige Forhør, maastee for at faae en Ende paa det Hele, siger: ja, det er mig, der er den Skyldige; jeg beklager den Dommer, hvem den Ulykke engang træffer at dømmen en Ustyldig fra Livet. Men han maa søge sin Trøst i, at det er en tung Til-

skikkelse, som hans Rald kan føre med sig. Men ikke saaledes med Nævningerne. Dem bør man ikke udsætte derfor. Man har ikke Ret til at berøve dem Afgang til, naar de maatte have hømt en Brødefri, da atter at aabne hans Fængselsdør og med Uerbødighed føre ham ud derfra, for at gjengive ham til Samfundet.

Endnu kun dette. Dødsstraffens Affsaffelse, siger man, er et Tidsspørgsmaal, men Tiden dertil skal ikke være kommen endnu. Skulde det ikke netop nu være Tiden, da vi have taget hele vor Straffelovgivning for og søge at rense den for Mærkerne af tidligere Tidens Barbari, da ogsaa at afflasse denne Straf? Skulde det ikke være Tiden nu, da det erkjendes saagodtsom fra alle Sider, at Dødsstraffen strider mod den absolute Retfærdighed (hvilket i 'og for sig burde være aldeles tilstrækkeligt); da det ikke kan paavises, at Straffen har en affrækkende Virkning; da den ikke er nødvendig for at sikke sig mod den enkelte Forbryder? Naar kommer da Tiden? Skulle vi vente, til det gaaer her som i Toscana, hvor Folket, da en Henrettelse skulde finde Steb, efterat Dødsstraffen i et langt Tidsrum faclift havde været affsaffet, betragtede det som en Sorgens Dag for hele Landet og lukkede sig inde i sine Huse, saa der paa Henrettelsespladsen Ingen fandtes uden Bøddelen og den Dømte? Eller skulle vi vente endnu længere, saalænge, indtil der ikke findes nogen saa Ulykkelig i dette Land, at han er rede til for Penge at være Statens officielle Morder, indtil der Ingen findes, der vil lade sig leie til med kolbt Blod at myrde en ligeoverfor ham sagesløs Mand? Nei, Tiden er netop kommen nu, da man hos et Folk af en saa befindig og vovelig Character som vort og med saa milde Sæder uden Fare kan indføre denne Reform. Man vil sige, at de store Nationer, i hvem vi ellers søge et Forbillede, — ja, gid vi altid havde gjort det! — jo endnu ikke have affsaffet Dødsstraffen. Men paa det Punkt ere Forholdene vidt forskjellige hos dem og hos os; der flyder i deres Arer et varmere og livligere Blod end i vore; det kan frembringe større Bedrifter, men det kan ogsaa stabe større Forbrydelser. Man maa imidlertid ikke troe, at naar man endnu ikke har affsaffet Dødsstraffen,